

ment un apereu de le carrière scientifique de Vega, mais ausi de très belles pages consacrées, à sa carrière militaire qui fut des plus brillantes.

Italijanski strokovni vojaški list „Rivista d' artiglieria e genis“ pa pri naša o Vegovem životopisu, ki ga je objavil g. stotnik Fridolin Kaučič, sledečo notico:

„Questo opuscolo, che contiene una pregevole biografia del l'insigne matematico ed artigliere austriaco Giorgio barone di Vega, meriterebbe di essere diffuso anche fra noi, poichè ci presenta il luminoso esempio di un dotto e prode ufficiale che dedicò tutta la vita alla scienza ed al servizio del suo paese.

Il Vega nacque nel 1754 da poveri contadini a Sagoritz, villaggio del ducato di Carniola, e fece i suoi studi, fra stenti e privazioni, nelle scuole di Lubiana. Fin dai primi anni egli dimostrò un'attitudine particolare per le matematiche, che poi coltivò sempre con impareggiabile fervore, contribuendo grandemente al loro progresso colle sue opere.

Entrato nell'arma d' artiglieria come semplice cannoniere, mercè il suo valore e la sua coltura scientifica, avanzò rapidamente fino al grado di tenente colonnello, e sarebbe certo salito ai più alti gradi militari, se, ancora in giovane età, nel 1802, egli non fosse perito per mano di un assassino.

Il Vega si distinse sui campi di battaglia, nelle guerre contro i Turchi e contro i Francesi, non meno che nei suoi prediletti studi matematici, e, tanto nelle armi, quanto nella scienza, si acquistò grande fama e meritati onori.

Le sue opere, che sono tuttora molto apprezzate dai cultori delle discipline matematiche, furono tradotte nelle principali lingue ed ebbero molte edizioni: così del *Manuale logaritmico-trigonometrico* ne furono stampate 80.

La biografia, che qui segnaliamo e dalla quale abbiamo ricavato i brevissimi cenni che precedono sulla vita del Vega, comparve già nel 1886 come articolo dell' *Organ der militär-wissenschaftlichen Vereine*, ora l' Autore, capitano Kaučič, per rendere un tributo di omaggio alla memoria del predetto scienziato nella ricorrenza del 150° anniversario della di lui nascita, ne ha pubblicato la presente nuova edizione, riveduta e illustrata, alla quale auguriamo, come merita, il miglior successo“.

Jugoslovanski almanah. Z velikim veseljem se je pozdravila povsodi na shodu jugoslovanskih umetnikov in književnikov v Belgradu sprožena misel, izdati povodom I. jugoslovanske umetniške razstave almanah, v katerem naj bi bile reprodukcije najboljših slik in umetnin, izloženih na tej razstavi, in književni doneski najboljših jugoslovanskih pisateljev. Ta ideja je našla v krogih umetnikov in književnikov vseh štirih jugoslovanskih plemen navdušenih pristašev in upravičeno se je pričakovalo, da dobimo skoro v roke dragoceno knjigo, ki bi naj bila nekaj odsev sedanje jugoslovanske kulture. Te nade pa se, kakor vse kaže, izjalovijo. Poroča se namreč iz Belgrada, da almanah še ne izide sedaj in da je sploh vprašanje, če zagleda do spomladi luč sveta. Kaj je pravzaprav tega krivo, se ne more tako natanko poizvedeti, ker osrednji odbor v tem pogledu molči. Čujemo, da so krivi, da se „Jugoslovanski almanah“ zakasni — Slovenci, ki so poslali v treh skupinah toliko gradiva, da ni mogoče priobčiti vsega. Ker osrednji odbor noče izbirati, kaj bi se naj priobčilo in kaj izpustilo, pošlje vse slovenske prispevke nazaj v Ljubljano, da se Slovenci sami zedinijo, kaj se naj v almanahu natisne in kaj izpusti. Osrednji odbor se baje tudi pritožuje, da mu je urednik nekega slovenskega leposlovnega lista (Dom in Svet) poslal prispevke okrog njegovega lista zbranih pisateljev mesec kesneje, ko je že zdavnaj potekel za vpošiljatev določeni rok. Koliko je ta vest resnična, ne vemo, menimo pa, da se ne motimo, ako trdimo, da Slovenci vkljub gori navedenim

dejstvom niso edini in glavni krivci, da „Jugoslovanski almanah“ še ni izšel. Pa bodi že kakorkoli, v interesu slovenske javnosti bi bilo, da se z merodajne strani pojasni, kaj je pravzaprav z „Jugoslovanskim almanahom“, ali so resnične vesti, ki zatrjujejo, da je almanah že pokopan. To bi bilo obžalovanja vredno in bi dokazovalo le, da smo Jugoslovani res enaki peči, ki se hitro razgreje in prav tako hitro ohladi, kakor je rekel kralj Peter pri sprejemu jugoslovanskih umetnikov.

Sćepan (Stefan) Mitrov Ljubiša bi se bilo moralo glasiti v beležki, ki smo jo priobčili v februarški številki pod naslovom „Prevodi slovanskih pisateljev v angleščino“, in ne Ljubisa, Sćepan, Mitrov, kar bi moglo zavesti čitatelja do mnenja, da so to imena treh pisateljev. Sćepan Mitrov Ljubiša je umrl leta 1878. Izdal je „Gorski Vijenac“ za Dalmatince v latinici ter ga opremil s komentarjem. Na glas pa je prišel po svojih pripovedkah, ki so zadnjič izšle z naslovom: „**Pripovijesti Stjepana Mitrova Ljubiše**“, Pančevo 1882. Naklada knjižare bratce Jovanovića. — Obseg knjige je: Predgovor; Boka; Kanjoš Macedonac; Skočidjevojka, Sćepan Mali, kjer pripoveduje, da je prišel l. 1766. v Črno goro iz Primorja potnik, ki se je nazival Sćepan Mali, po poklicu lečnik, ki je govoril počasi in zatezaje ter je z besedami zanašal na Kranjsko — kakega je pokolenja in vere, pa je večje zamolčal. — Ta človek si je pridobil tak ugled v Črni gori, da so ga hoteli izvoliti za kneza, ker se je izdajal za ruskega carja Petra III. Ta stvar se je zvedela po raznih dvorih in Rusi so storili vse, da bi dobili Stjepana Malega v pest; zato je pobegnil in živel skrit. Naposled je Mahmud-paša l. 1771. nekega Grka podmitil, ki je bril ranjenega Stjepana in ga sploh posluževal, pa je Stjepanu, ki je bil v nekakem manastiru našel utočišča, ta sluga Stanko Palikardes, ko ga je pozval Stjepan, da ga obrije, vrat prerezal. — Ali ne bi kazalo pregledati v krstnih knjigah Tržiške okolice, kjer so Maleji doma, ni li bil v oni dobi kak Stjepan, ki je odpotoval in prišel v Črno goro? — Druge povesti Ljubiše so v tej knjigi: Prodaja patrijara Brkića; — Pop Andrović, novi Obilić; Kradja i prekradja zvona; Prokleti kam (kamen); Gorde ili kako Crnogorci ljube; Sud dobrih ljudij (v cirilici).

R. Perušek.

Nemško-slovenski tehniški slovar. Odbor za izdajo nemško-slovenskega tehniškega slovarja je dal tiskati posebne vzorce za nabiralne listke. Na vzorcih je natančno označena oblika in so določeni vsi podatki, kateri naj se na nabiralni listek zapišejo. Gospodje nabiralci tehniških izrazov in sploh vsi oni, ki so v interesu stvari pripravljeni, podpirati odbor, da se čim preje doseže izdaja prepotrebnega nam tehniškega slovarja, se tem potom opozarjajo na navedene vzorce, kateri se brezplačno dobivajo pri „Slovenski Matici“ v Ljubljani.

Listnica uredništva. Vse številne sotrudnike in sotrudnice naše, ki so nam zadnje čase poslali rokopisov ali nam pisali, pa čakajo odgovora, prosimo blagohotnega potrpljenja. Obilica poslov je kriva, da nismo mogli zadostiti svoji dolžnosti.

Gospodu V. Zupanu v Genevi. Pišete nam: „Wenn Sie meine Individualität kennen würden . . .“ Ah, kako nam to imponira! In dalje: „Ich habe dank meiner guten Stimmung in Genf eine beträchtliche Anzahl noch ganz anderer Sachen geschaffen, die Sie jedenfalls nicht vor Gesicht bekommen sollen . . .“ Joj, kaka nesreča! In drugo, drugo šele! Človek bi skoro vzkliknil: Arogantnost, tvoje ime je — no, pa molčimo raje!

